

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BUITENGEWONE ZITTING 1988

21 SEPTEMBER 1988

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**strekkende tot aanbeveling
bij de Regering van een genuanceerd
gedrag ten aanzien van de anti-apart-
heidsactie tegen Zuid-Afrika, en tot
het vragen van aandacht voor de
zwarte slachtoffers van deze actie**

(Ingediend door de heer Annemans)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Kamer van Volksvertegenwoordigers keurde recent unaniem een resolutie goed die zich keerde tegen het uitvoeren van de doodstraf inzake de zogenaamde « zes van Sharpeville ».

De veroordeling van deze zes volgde op het vermoorden van burgemeester Jacob Dhlamini van Soweto. Hij is een van de vele honderden Zuidafrikaanse zwarten die de laatste tijd op aanstichten van bepaalde radicale en met het ANC in verbinding staande elementen werden vermoord.

Het ANC is overigens een organisatie welke op zeer formele wijze en bij herhaalde gelegenheden meent te moeten stellen dat haar methodiek gestoeld is op geweld en machtsvername, waarbij « onvermijdelijk de dood van meerdere burgers » noodzakelijk is.

Het is duidelijk dat het ANC ter zake aansluit bij de marxistische strategie van de meeste van zijn top-functionarissen, waarbij geweld, moord en doodslag

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1988

21 SEPTEMBRE 1988

PROPOSITION DE RESOLUTION

**recommandant au Gouvernement
d'adopter une attitude nuancée à
l'égard de l'action anti-apartheid
menée contre l'Afrique du Sud et
demandant que l'on se préoccupe
des victimes noires de cette action**

(Déposée par M. Annemans)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La Chambre des représentants a récemment adopté à l'unanimité une proposition de résolution demandant que ne soit pas exécutée la peine capitale qui a été prononcée contre les « six de Sharpeville ».

Ces six militants ont été condamnés pour le meurtre du bourgmestre de Soweto, M. Jacob Dhlamini. Celui-ci figure parmi les centaines de Noirs sud-africains qui ont été assassinés ces derniers temps à l'instigation de certains éléments radicaux liés à l'ANC.

L'ANC est d'ailleurs une organisation qui estime devoir rappeler de manière systématique et régulière que ses méthodes sont fondées sur la prise de pouvoir par la violence, ce qui implique « inévitablement des pertes civiles ».

En maintenant ainsi la violence, le meurtre et l'homicide comme méthodes officielles dans la « lutte contre l'apartheid », l'ANC adopte donc ouvertement

als officiële handelswijze in de « anti-apartheidsstrijd » wordt gehandhaafd.

Burgemeester Jacob Dhlamini was een zwarte die op 3 september 1984 op een gruwelijke wijze werd vermoord. De openlijke strategie van het ANC was op deze moord geheel van toepassing. Zwarten die in Zuid-Afrika gelijk welke functie opnemen, zouden voor dialoog en verzoening kunnen zorgen, hetgeen onduidelijk is in de strategie van de ANC-machts-overname. Zoveel mogelijk van dergelijke zwarten worden dus bedreigd en/of vermoord. De moord op Dhlamini was dus gepland en aangesticht.

De vrouw van Jacob Dhlamini, Alice, stierf kort nadien op 42 jarige leeftijd. Zij was na de moord volkomen waanzinnig geworden. Dhlamini liet drie kinderen na. Respectievelijk 8, 11 en 17 jaar. De twee jongsten werden opgevangen door de familie van Jacob, namelijk door Sello Dhlamini. De tragiek van deze familie heeft niet mogen en kunnen verhinderen dat Sello Dhlamini onder druk en met nachtelijke bedreigingen door terroristische groepen zwarte jongeren die hem beloofden anders zijn huis te zullen platbranden, een petitie heeft moeten ondertekenen ten voordele van de « zes van Sharpeville ».

Het is duidelijk dat rond de zogenaamde zes van Sharpeville een zorgvuldig georchestreerde internationale campagne is opgebouwd. Net zoals ten andere rond de fameuze zeventigjarige verjaardag van Mandela.

Het ANC heeft echter nooit aandacht gehad voor de keerzijde van deze zes van Sharpeville, namelijk voor de familie Dhlamini. Het ANC achtte deze enkel aandacht waard om de handtekening te zetten in het kader van de campagne voor de zes.

De klassieke aanpak van geweld, afpersing en afdreiging, de leninistische principes waarbij het doel alle middelen heiligt, en dergelijke, wijzen allen op een onduidelijke en zeker niet aan te bevelen tactiek. Eenzijdig en zonder nuance slechts de kant van de zogeheten « zes » zien, zou dus voor deze Kamer zeker niet lovenswaardig zijn.

Het ANC is een gewelddadige terreurorganisatie die mensenlevens ondergeschikt maakt aan haar politiek doel en zelfs aan de publicitaire waarde van een moord.

Het is van prioritaair belang, willen wij een positieve evolutie in Zuid-Afrika niet dwarsbomen, om de ANC-slachtoffers niet uit het oog te verliezen.

Indien het de oprechte bedoeling is van deze Kamer, om in Zuid-Afrika een zoveelste Communistische machts-overname te verhinderen ten voordele van een gestuurde en begeleide evolutie naar een open samenleving, dan is het absoluut noodzakelijk om het ANC terzake als een onbetrouwbaar element te beschouwen.

la stratégie marxiste de la plupart de ses hauts dirigeants.

Le bourgmestre noir Jacob Dhlamini fut assassiné sauvagement le 3 septembre 1984. Ce crime portait toutes les marques de la stratégie ouvertement déclarée de l'ANC. Les Noirs qui exercent des fonctions officielles en Afrique du sud pourraient encourager le dialogue et la réconciliation, ce qui serait incompatible avec la stratégie de prise du pouvoir pratiquée par l'ANC. Cette dernière pratique dès lors systématiquement l'intimidation et/ou le crime à l'égard de cette catégorie de Noirs. Le meurtre de M. Dhlamini avait été prémédité et commandité.

Alice, l'épouse de Jacob Dhlamini décéda peu après, à l'âge de 42 ans. Elle avait totalement perdu la raison après le meurtre de son mari. Dhlamini avait trois enfants âgés de 17, 11 et 8 ans. Les deux plus jeunes furent recueillis par la famille de Jacob et plus précisément par Sello Dhlamini. En dépit du drame qui avait marqué sa famille, Sello Dhlamini fut contraint de signer une pétition en faveur des « six de Sharpeville » sous la pression et les intimidations nocturnes de groupes de jeunes terroristes noirs qui le menaçaient d'incendier sa maison s'il ne s'exécutait pas.

Il est évident qu'une campagne internationale a été soigneusement orchestrée en faveur des « six de Sharpeville », comme ce fut d'ailleurs le cas à l'occasion du fameux septantième anniversaire de Mandela.

Dans l'affaire des six de Sharpeville, l'ANC ne s'est toutefois jamais inquiété du revers de la médaille, à savoir du sort de la famille Dhlamini. Celle-ci n'intéressait l'ANC que dans la mesure où il s'agissait d'apposer une signature au bas d'une pétition dans le cadre de la campagne menée en faveur des six condamnés.

Les méthodes classiques de violence, de chantage et de menace, l'application de principes léninistes selon lesquels la fin justifie tous les moyens, etc., sont autant d'éléments qui témoignent d'une tactique intolérable que rien ne peut justifier. Notre Assemblée ne se grandirait certainement pas en adoptant une optique unilatérale et sans nuances, qui serait axée exclusivement sur le sort des « six ».

L'ANC est une organisation terroriste violente qui place son objectif politique et même l'impact publicitaire d'un meurtre avant la vie humaine.

Si nous ne voulons pas empêcher toute évolution favorable en Afrique du Sud, il est essentiel que nous nous inquiétions aussi des victimes de l'ANC.

S'il entre vraiment dans les intentions de la Chambre d'empêcher l'installation d'un régime communiste en Afrique du Sud et de favoriser la mise en place d'une société plus ouverte par le biais d'une évolution planifiée, il est indispensable qu'elle considère l'ANC comme une organisation suspecte.

als officiële handelswijze in de « anti-apartheidsstrijd » wordt gehandhaafd.

Burgemeester Jacob Dhlamini was een zwarte die op 3 september 1984 op een gruwelijke wijze werd vermoord. De openlijke strategie van het ANC was op deze moord geheel van toepassing. Zwarten die in Zuid-Afrika gelijk welke functie opnemen, zouden voor dialoog en verzoening kunnen zorgen, hetgeen onduidelijk is in de strategie van de ANC-machts-overname. Zoveel mogelijk van dergelijke zwarten worden dus bedreigd en/of vermoord. De moord op Dhlamini was dus gepland en aangesticht.

De vrouw van Jacob Dhlamini, Alice, stierf kort nadien op 42 jarige leeftijd. Zij was na de moord volkomen waanzinnig geworden. Dhlamini liet drie kinderen na. Respectievelijk 8, 11 en 17 jaar. De twee jongsten werden opgevangen door de familie van Jacob, namelijk door Sello Dhlamini. De tragiek van deze familie heeft niet mogen en kunnen verhinderen dat Sello Dhlamini onder druk en met nachtelijke bedreigingen door terroristische groepen zwarte jongeren die hem beloofden anders zijn huis te zullen platbranden, een petitie heeft moeten ondertekenen ten voordele van de « zes van Sharpeville ».

Het is duidelijk dat rond de zogenaamde zes van Sharpeville een zorgvuldig georchestreerde internationale campagne is opgebouwd. Net zoals ten andere rond de fameuze zeventigjarige verjaardag van Mandela.

Het ANC heeft echter nooit aandacht gehad voor de keerzijde van deze zes van Sharpeville, namelijk voor de familie Dhlamini. Het ANC achtte deze enkel aandacht waard om de handtekening te zetten in het kader van de campagne voor de zes.

De klassieke aanpak van geweld, afpersing en afdreiging, de leninistische principes waarbij het doel alle middelen heiligt, en dergelijke, wijzen allen op een onduidelijke en zeker niet aan te bevelen tactiek. Eenzijdig en zonder nuance slechts de kant van de zogeheten « zes » zien, zou dus voor deze Kamer zeker niet lovenswaardig zijn.

Het ANC is een gewelddadige terreurorganisatie die mensenlevens ondergeschikt maakt aan haar politiek doel en zelfs aan de publicitaire waarde van een moord.

Het is van prioritaair belang, willen wij een positieve evolutie in Zuid-Afrika niet dwarsbomen, om de ANC-slachtoffers niet uit het oog te verliezen.

Indien het de oprechte bedoeling is van deze Kamer, om in Zuid-Afrika een zoveelste Communistische machts-overname te verhinderen ten voordele van een gestuurde en begeleide evolutie naar een open samenleving, dan is het absoluut noodzakelijk om het ANC terzake als een onbetrouwbaar element te beschouwen.

la stratégie marxiste de la plupart de ses hauts dirigeants.

Le bourgmestre noir Jacob Dhlamini fut assassiné sauvagement le 3 septembre 1984. Ce crime portait toutes les marques de la stratégie ouvertement déclarée de l'ANC. Les Noirs qui exercent des fonctions officielles en Afrique du sud pourraient encourager le dialogue et la réconciliation, ce qui serait incompatible avec la stratégie de prise du pouvoir pratiquée par l'ANC. Cette dernière pratique dès lors systématiquement l'intimidation et/ou le crime à l'égard de cette catégorie de Noirs. Le meurtre de M. Dhlamini avait été prémédité et commandité.

Alice, l'épouse de Jacob Dhlamini décéda peu après, à l'âge de 42 ans. Elle avait totalement perdu la raison après le meurtre de son mari. Dhlamini avait trois enfants âgés de 17, 11 et 8 ans. Les deux plus jeunes furent recueillis par la famille de Jacob et plus précisément par Sello Dhlamini. En dépit du drame qui avait marqué sa famille, Sello Dhlamini fut contraint de signer une pétition en faveur des « six de Sharpeville » sous la pression et les intimidations nocturnes de groupes de jeunes terroristes noirs qui le menaçaient d'incendier sa maison s'il ne s'exécutait pas.

Il est évident qu'une campagne internationale a été soigneusement orchestrée en faveur des « six de Sharpeville », comme ce fut d'ailleurs le cas à l'occasion du fameux septantième anniversaire de Mandela.

Dans l'affaire des six de Sharpeville, l'ANC ne s'est toutefois jamais inquiété du revers de la médaille, à savoir du sort de la famille Dhlamini. Celle-ci n'intéressait l'ANC que dans la mesure où il s'agissait d'apposer une signature au bas d'une pétition dans le cadre de la campagne menée en faveur des six condamnés.

Les méthodes classiques de violence, de chantage et de menace, l'application de principes léninistes selon lesquels la fin justifie tous les moyens, etc., sont autant d'éléments qui témoignent d'une tactique intolérable que rien ne peut justifier. Notre Assemblée ne se grandirait certainement pas en adoptant une optique unilatérale et sans nuances, qui serait axée exclusivement sur le sort des « six ».

L'ANC est une organisation terroriste violente qui place son objectif politique et même l'impact publicitaire d'un meurtre avant la vie humaine.

Si nous ne voulons pas empêcher toute évolution favorable en Afrique du Sud, il est essentiel que nous nous inquiétions aussi des victimes de l'ANC.

S'il entre vraiment dans les intentions de la Chambre d'empêcher l'installation d'un régime communiste en Afrique du Sud et de favoriser la mise en place d'une société plus ouverte par le biais d'une évolution planifiée, il est indispensable qu'elle considère l'ANC comme une organisation suspecte.

Het is dus passend dat de Regering in zijn contacten met ANC-vertegenwoordigers erop zou toezien het ANC er systematisch op te wijzen dat het door de Regering wordt beschouwd als een terreurorganisatie. Een voortzetting van het geweld in Zuid-Afrika moet onaanvaardbaar worden geacht.

G. ANNEMANS

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

De Kamer van Volksvertegenwoordigers :

- verzoekt de Regering om bij contacten met vertegenwoordigers van het ANC hen erop te wijzen dat geweld onaanvaardbaar is en ieder verder gesprek onmogelijk maakt;
- betreurt de dood van al de slachtoffers van de anti-apartheidsterreur;
- wijst iedere gewelddadige oplossing van het volkerenprobleem in Zuid-Afrika af.

30 juli 1988.

G. ANNEMANS

Il faut donc qu'à l'occasion de ses contacts avec les représentants de l'ANC, le Gouvernement souligne systématiquement qu'il considère l'ANC comme une organisation terroriste. Il faut rejeter toute poursuite de la violence en Afrique du Sud.

PROPOSITION DE RESOLUTION

La Chambre des représentants :

- demande au Gouvernement de faire observer aux représentants de l'ANC, à l'occasion des contacts qu'il aurait avec ceux-ci, que la violence est inadmissible et rend toute poursuite du dialogue impossible;
- déplore la mort de toutes les victimes du terrorisme anti-apartheid;
- rejette toute solution violente au problème racial en Afrique du Sud.

30 juillet 1988.